

woordelijk zijn voor ons denken, zeggen en doen Als men een verschijnsel goed onderkennen wil, moet men zich tot zijn extreme uitingen wenden, daaraan kan men alles zooveel duidelijker zien Ik denk hier aan de „bezetenen” der middeleeuwen Maar nee,” onderbrak hij zich ongeduldig, „verkéerd, verkéerd, hier zou jij me niet kunnen volgen Een andere weg! Ik geloof, dat er, zooals er een wildgroei van het lichaam is, het carcinoom, er ook een wildgroei is van den geest bewustzijns-cellen scheiden zich af, worden „wild”, gaan hun „eigen leven” leiden vallen ons aan in onze eerlijkste wil tot het goede in onze beste omhoogstrevende kracht ze groeien er dwars doorheen, vergiftigen en vernietigen To be or not to be that is not the question! Dé kwestie is: wie van dié twee het wint: de wildgroei of wij O Justine, ik geloof waarachtig,” en het was weer gezegd vóór-ie ’t wist, „als mijn hoofd mij niet naar je toe bracht, zouden ’t mijn voeten doen.” Hij zweeg, plotseling verward.

„Luister jongen,” hoorde hij Justine zeggen, en opziend, zag hij, verwonderd, zijn verwarring als weerspiegeld in haar gezicht. „Ik wil je wat vertellen, dat wel nuttig kan zijn voor ons allebei, want al was ik daar veel te zwaar-op-de-hand, aan den anderen kant” en nu glimlachte ze, met een zweempje van coquetterie, vrij-geworden en zeker van zichzelf, „Van den lach is glimlach dageraad” en sóms: van den ernst — het acteeren van den ernst! Wat ik je ga vertellen, weet niemand anders van de patiënten hier het is zoo heerlijk en het is zoo smartelijk Waarom, dacht ik, zou ik er met anderen over spreken En jij hebt dat wel geen oogenblik gedacht Sinds jaren — het wordt haast negen jaar — ben ik verloofd” Zij hoorde meer dan ze zag, een heftige beweging als van schrik. En in een plotseling onbedwingbare begeerte naar die schoonste, want onbetwifelbaar spontaan-oprechte, hulde, welke een vrouw gemoeten kan, zag zij snel op. O, het wás er en zij savoueerde het, tegen alle innerlijke weerhouding in, gretig en fel-bewust. Zij zag een masker van ontsteltenis, den mond even geopend, het gelaat diep-rood en de oogen verwijd en verdiept in felste leven. Hij poogde wat te stamelen. Ze lei zachtkens, bijna plechtig haar hand op zijn mond. Toen plots was hij beheersching en begrip kwijt, en kuste die wild. Ze trok haar langzaam terug, het gezicht vol van een kalme gerustheid. Ze vroeg zich niet eenmaal af, of ze dit gewild had. Een heerschermachtige bevrediging, iets ook als het zoet van heimelijke wreedheid, was in haar. En ze uitte dit erboven-staan, dit opgeheven-zijn boven haar gewende denk-niveau van „schuld” en „schuldeloosheid” in een plagerig schertsje, dat tevens onbewust een speelsch-groetend neerzien was naar de ontstegen vlakke. „O Anthony,” zei ze „dit zal ik weer moeten biechten, m’n arme, oude pastoor heeft weer wat te doen.” Maar hij had zich nog niet hersteld; roerloos voorovergebogen, de saamgedrukte handen tusschen de knieën,